

РЕШЕНИЕ

№ 11703

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **452** по описа за **2026** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Началник на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, депозирана чрез пълномощника му гл. юристконсулт Г. Н. с приложено пълномощно, срещу Решение №3898 от 28.10.2025 г., постановено по НАХД №10173/2025 г. по описа на СРС, НО, 129-ти състав, с което е отменено издаденото от него Наказателно постановление №9288/22.04.2025 г. Със същото на Д. З. П. от [населено място] за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, предл.2 от Закона за пътищата и на осн. чл.53, ал.2 от ЗП е било наложено административно наказание глоба в размер на 3500 лева. В жалбата касаторът твърди, че решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон и на посочено формално основание. Счита, по подробно изложени съображения, че нарушението е безспорно установено и в хода на проведеното административнонаказателно производство са спазени процесуалните правила. Неправилен намира изводът на СРС, че отговорно лице за извършеното нарушение е лицето „превозвач“, доколкото такава терминология не е използвана нито в ЗП, нито в Наредба №11/03.07.2001 г. за движението на тежки и/или извънгабаритни МПС на МРРБ, що се отнася до използване на пътя за дейност, част от специалното му предназначение, поради което е неоснователно позоваването на легалното определение за „превозвач“ по смисъла на ЗАвтПр. По тези съображения, подробно мотивирани, се иска решението да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което

НП да бъде потвърдено. В условията на евентуалност се иска делото да бъде върнато на СРС за преквалифициране на основание, с оглед налагане на наказание, по-благоприятно за дееца по ЗДВП, по арт. чл.3, ал.2 от ЗАНН, съгласно Тълкувателно решение №8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т.д.№ 1/2020 г., ОСС I и II колегия, във връзка с ТП №2/08.10.2025 г., по т.д.№ 5/2023 г., на ВКС и ВАС. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът Д. З. П. от [населено място], в представен писмен отговор оспорва касационната жалба с подробно изложени доводи за нейната неоснователност. По изложените съображения счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд – София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледани по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №9288/22.04.2025 г., издадено от Началник на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“. Със същото на Д. З. П. от [населено място] за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, предл.2 от Закона за пътищата и на осн. чл.53, ал.2 от ЗП е било наложено административно наказание глоба в размер на 3500 лева. за това, че на 24.03.2025 г., около 14:30 часа, на път II-18, км 29 управлявал и извършвал превоз на товари /земна маса/ с ППС с четири оси с две управляеми оси марка Волво, модел ФМ с рег. [рег.номер на МПС] , без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата (Разрешително), съгласно изискванията на чл.8, ал.1 от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Необходимостта от Разрешително била доказана от направеното измерване с електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел PW-10 №K0200007 и ролетка №1304/18/5 м/, при което било констатирано, че при измерено разстояние между осите 1.40 м, сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 28.200т при максимално допустимо натоварване на оста 19 т, съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.“в“ от Наредбата, като превишението е 9.200 т.

Въз основа на събраните по делото доказателства СРС е приел за безспорно установена идентично описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка, както и че управляваното от П. ППС - товарен автомобил Волво модел ФМ с рег. [рег.номер на МПС] , е собственост на „Роял Спидтранс“ ЕООД /видно от копие на Свидетелство за регистрация част II с №012124982/ и П. е осъществявал превоз с него въз основа на пътен лист сер. Р №0103533, издаден от „Роял Спидтранс“ ЕООД, който е наредил превоза.

От правна страна СРС е приел, че основаният, поставен в жалбата въпрос относно субекта на отговорност, за нарушението за което е санкциониран жалбоподателя, както и за реда за ангажиране на тази отговорност е бил предмет на Тълкувателно постановление №2/08.10.2025 г. на Върховния административен съд - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, с което е

прието, че водачът, който управлява извънгабаритно или тежко превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение на чл.177, ал.3, т.1, във връзка с чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП /, а не такова по чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, предл.2 от Закона за пътищата, когато не е собственик на превозното средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоз, съответно не е наредил превоза. Предвид това е стигнал до извод, че отговорността на жалбоподателя, за констатираното в АУАН и НП деяние е ангажирана при неправилно приложение на материалния закон, а именно за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, предл.2 от Закона за пътищата (ЗП), без същият да има качеството собственик на управляваното ППС или лицензиран превозвач осъществяващ превоза, вместо за нарушение на чл.177, ал.3, т.1, във връзка с чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП. Прието е, че е допуснато и съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в това, че отговорността на жалбоподателя е ангажирана не от компетентните органи на МВР за нарушението по чл.177, ал.3, т.1, вр. чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП, а от инспектор при А.. При това положение е счел, че липсва възможност за изменение на обжалваното НП, с приложение на правилната материално правна норма, без ограничаване правото на защита на санкционираното лице. Въззивният съд е приел това за достатъчно основание за отмяна на обжалваното НП, без да се разглеждат и обсъждат детайлно останалите възражения в жалбата. При тези мотиви е постановил съдебния акт.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Въззивният съд е установил правилно фактическата обстановка и въз основа на нея е направил обосновани фактически изводи, към които е приложил правилно материалния закон.

Както е изложено и в обжалваното решение, на 08.10.2025 г. е постановено Тълкувателно постановление №2 по тълкувателно дело № 5/2023 г. на на Общото събрание на съдиите от наказателната колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, според което водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение на чл.177, ал.3, т.1, вр. чл.139, ал.1, т.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза. Мотивите, изложени в тълкувателното постановление, които обосновават този извод са, че лицата, задължени да поискат разрешение за движението на извънгабаритни и/или тежки ППС от администрацията, управляваща пътя, са техните собственици или лицата, извършващи превоза, в качеството им на лицензирани превозвачи. Следователно субекти на нарушението по чл.53, ал.1, т.2, вр. чл.26, ал. 2, т. 1, б. "а" ЗП могат да бъдат физическите лица, които са собственици на извънгабаритни и/или тежки ППС, или превозвачи, регистрирани по съответния ред, както когато наредят превоза, така и когато са фактически извършители, т. е. когато управляват лично ППС от посочения вид.

Когато едно физическо лице управлява извънгабаритно или тежко ППС, т. е. осъществява неговото фактическо управление по силата на трудов договор, сключен със собственика на ППС или превозвача, то няма задължение да поиска от собственика на пътя или от администрацията, управляваща пътя, на основание чл.15, ал.3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ да бъде издадено разрешение за движението на ППС по пътищата, отворени за обществено ползване, съгласно чл.8, ал.2 или да заплати съответната такса в случаите на чл.14, ал.3 от наредбата. След като такъв водач на ППС не е задължен да подаде заявление за издаване на разрешение за осъществяване на движение на ППС от посочената категория, той не следва да носи отговорност по чл.53, ал.1, т.2, вр. чл.26, ал.2, т.1, б. "а" от Закона за пътищата. Противното би означавало водачът на ППС, работещ по трудов договор като водач на ППС, да носи административнонаказателна отговорност за виновното поведение на друго лице - на неговия

работодател - собственик на ППС или превозвач (физическо лице или юридическо лице), който не е поискал и не е получил необходимото разрешение. Това би противоречало на основания принцип, визиран в разпоредбата на чл.24, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания, според който административнонаказателната отговорност е лична и всеки отговаря за собственото си виновно поведение.

От изложеното следва, че водачът на извънгабаритно и/или тежко ППС, когато не е собственик на същото или лицензиран превозвач, осъществяващ превода, съответно не е наредил превода, а извършва единствено фактическите действия по неговото осъществяване въз основа на задълженията си по трудов договор, сключен с някое от тези лица, следва да отговаря само по чл.177, ал.3, т.1 ЗДвП за допуснато нарушение на чл.139, ал.1, т.2 ЗДвП и не носи отговорност по чл.53, ал.1, т.2 ЗП за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б. "а" ЗП. Когато водачът на извънгабаритното и/или тежко ППС е и собственик на същото или извършва превода в качеството си на лицензиран превозвач, при допуснато нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б. "а" ЗП следва да понесе административнонаказателна отговорност на основание чл.53, ал.1, т.2 ЗП.

В конкретния случай от тълкувателното постановление правилно СРС е обосновал извод за незаконосъобразност на процесното наказателно постановление поради нарушение на материалния закон, тъй като санкционираното лице, което е единствено водач на ППС, с което е извършван превода – факт, установен в хода на въззивното производство от приложения към АНП пътен лист, не може да носи административнонаказателна отговорност за това нарушение по реда на Закона за пътищата. В качеството му на водач, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, същият следва да отговаря само по чл.177, ал.3, т.1 ЗДвП за допуснато нарушение на чл.139, ал.1, т.2 ЗДвП и не носи отговорност по чл.53, ал. 1, т. 2 ЗП за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б. "а" ЗП. При това положение се налага извод, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на ответника по касация на основание чл.26, ал.2, т.1, б. "а", пр.2 ЗП, до какъвто извод е достигнал и въззивният съд. Правилно е приел, че констатираното нарушение е достатъчно основание за отмяна на НП, поради което не е разгледал останалите наведени в жалбата основания. По тези съображения не подлежат на разглеждане и наведените в касационната жалба доводи на касатора.

В процесния случай макар деянието да е безспорно установено и същото да може да бъде квалифицирано като нарушение на чл.177, ал.3, т. 1, вр. чл.139, ал.1, т.2 от Закона за движение по пътищата, правилно СРС е приел, че същото не може да бъде преквалифицирано на основание чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН от районния съд. Това е така, тъй като към датата на извършването му, както и към датата на съставяне на АУАН и датата на издаване на наказателното постановление органи на Агенция "Пътна инфраструктура" не са били компетентни да съставят АУАН и да издават наказателни постановления за нарушения на Закона за движение по пътищата, с изключение на нарушенията по чл.179, ал. 3-3в от ЗДвП, а за процесното нарушение се прие, че следва да се квалифицира по чл.177, ал. 3, т. 1, във вр. с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Изводът за отсъствие на компетентност на органите на А. се извлича както от чл.189, ал.12 от ЗДвП, в редакцията му към датата на издаване на наказателното постановление, където са регламентирани изчерпателно административнонаказващите органи, които могат да издават наказателни постановления по Закона за движение по пътищата, сред които не са органи на А., така и от разпоредбата на чл.189е от ЗДвП, в редакцията ѝ към датата на издаване на наказателното постановление, където е уредена компетентността на председателя на Управителния съвет на А. или оправомощени от него лица да издават наказателни постановления, но само за нарушения по чл.179, ал. 3-3в от ЗДвП. Анализът на тези норми несъмнено води до извод, че както към датата

на установяване на нарушението, така и към датата на издаване на наказателното постановление органи на А. не са сред компетентните органи, които могат да санкционират нарушения като процесното по ЗДвП. Допълнителен аргумент в подкрепа на извода за липса на компетентност на органи на А. е фактът, че чл.189е от ЗДвП е изменен с ДВ бр. 64/2025 г., в сила от 07.09.2025 г., и нарушението на чл.177, ал.3, т. 1, във вр. с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата е въведено като нарушение, за което председателят на Управителния съвет на А. или оправомощени от него длъжностни лица могат да издават наказателно постановление. Това означава, че преди 07.09.2025 г. те не са имали такива правомощия.

Доколкото деянието не може да бъде преквалифицирано на основание чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН, не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и връщане на делото на СРС за ново разглеждане.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни твърденията на касатора за допуснати от СРС съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в твърде формален подход и в противовес с процесуалното му задължение да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл.13 ал.1 от НПК/, доколкото не е събрал и обсъдил всички относими към предмета на спора доказателства. Това е така, тъй като констатираното нарушение на материалния закон е достатъчно основание за отмяна на НП и дори да бяха разгледани и обсъдени и другите относими към съставомерността на деянието обстоятелства, не би се стигнало до друг краен резултат. Предвид това макар и да е налице, твърдяното нарушение не е съществено, а само същественото такова би било основание за отмяна на решението.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН
Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3898 от 28.10.2025 г., постановено по НАХД №10173/2025 г. по описа на СРС, НО, 129-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.